

DRUHÁ ŠANCE

Lucie Auzká

Lucie Auzká

DRUHÁ ŠANCE

JARO 2011

„Uvidíme se pozítří odpoledne,“ zašeptám Jakobovi do ucha. Naposledy ho políbím, vymaním se z jeho pevného objetí a rozběhnu se tmavou uličkou osvícenou pouze pouličními lampami. Cítím, že se drobně rozpršelo, ale nemám čas z kabelky vytahovat deštník. Už tak jdu docela dost pozdě. I kdybych byla profesionální běžkyně, minimálně desetiminutovému zpoždění se neubráním. A bohužel, u nás na internátu se pozdní příchody z vycházek jen tak neodpouští.

Než překonám vzdálenost, která mě dělí od místa, kde jsem se před chvílí rozloučila s Jakobem, k internátu, mám mokré vlasy i deštěm nasáklou bundu. Když vejdu do předsíně internátu, vychovatelka se na mě nepříjemně šklebí.

„Dvanáct minut,“ řekne přísně s důrazem na každou slabiku místo pozdravu.

„Já vím, omlouvám se,“ pokusím se vykouzlit zářivý úsměv.

„Neomlouvejte se, chod'te radši včas,“ odsekne. „Těch dvanáct minut si zapíšu.“

Pokrčím rameny. Co jiného bych taky mohla dělat? Kdyby dneska měla službu Jarmilka, stará paní, která si prací vychovatelky na našem internátu přivydělává k důchodu, zamluvila bych zpoždění vyprávěním,

jak jsme s Jakobem oslavili dnešní dvouleté výročí. Určitě by ji to dojalo a pozdní příchod by mi jako vždy odpustila. Jenže dneska má službu fialovovlasá megera, jejíž příjmení jsem si za tři roky nebyla

schopná zapamatovat, a ta mi neodpustí nikdy nic.

V duchu počítám, kolik minut už mám v jejím sešitě zapsaných. Jakmile je jich totiž šedesát, zatrhnu mi na týden vycházku. A pokud ten týden nebude mít službu Jarmilka, nebo se nevykašlu jeden den na školu, nemám šanci se s Jakubem vidět. Dojdu k číslu třicet osm i s dnešním zpožděním. Mám chuť zanádat, ale radši mlčím.

Pomalů se plížím ke svému pokoji. Čím jsem k němu blíží, tím víc zpomaluji. Nějak se mi tam po krásném odpoledni stráveném s Jakubem nechce. Žít v jednom pokoji se dvěma spolužačkami a jednou o rok starší studentkou je občas sice fajn, ale ne v případě, že jednou z těch spolužaček je zákeřná mrcha. A taky ne v případě, když bych nejraději trávila večer s někým jiným...

Odevzdaně si povzdechnu a vezmu za kliku.

„Jdeš pozdě,“ okomentuje můj příchod Katka z vrchní části palandy. Pečlivě mě pozoruje, jak vcházím do pokoje a pokládám růži, kterou jsem dostala od Jakuba, na stůl.

„Neříkej,“ prsknu ironicky.

„A samozřejmě ti to u vychovatelky zase prošlo, že?“ nepřejícně se zašklebí, vytrhne z poznámkového bloku, který drží v ruce, papír, zmuchlá ho a hodí dolů.

„Ne, poctivě si zapsala těch dvanáct minut zpoždění, nemusíš mít strach.“

Katka se nadechuje, aby ještě něco řekla, ale nakonec jen mávne rukou, jako bych jí už nestála za to, a dál něco čmárá do svého bloku. Potěšeně se usměju. Po dlouhé době jsem to byla zase jednou já, kdo měl poslední slovo.

„Nech toho, Katko, chováš se jak malá,“ prskne Martina, která zvedne oči od rozečtené knihy. „A nedělej tu laskavě bordel.“

Neváhá knihu odložit, zvednout se a zmuchlaný papír, který před chvílí Katka odhodila na zem, jí hodí zpátky do postele.

„Tady se nedá soustředit,“ zařve nepřičetně Katka, seskočí z palandy a s prásknutím dveří opustí pokoj.

Martina obrátí oči v sloup, ale nijak to nekomentuje. Za dlouhou dobu tří let, co tu spolu žijeme, už si tak nějak zvykla. Stejně jako moje třetí spolubydlící a spolužačka Petra. Já si ovšem na Katku nejspíš nezvyknu nikdy. Je to sebestředný spratek, který si myslí, že se svět točí jen kolem něj. Nikdy se s ní nedalo vyjít a od doby, co v prváku naháněla Jakuba, který nakonec začal chodit se mnou, je to ještě horší. Nedivila bych se, kdyby se mi jednou ve spánku pokusila podřezat krk nebo mě udusila polštářem.

„Dneska byla fakt extrémně nesnesitelná,“ pronese Petra, která byla až doteď schovaná ve spodní části palandy se svým notebookem na kolenou a k dění v pokoji po mém příchodu se nijak nevyjadřovala.

„To ona je vždycky, ne?“ nadhodím a holky se tomu obě zasmějí.

„Náhodou, když spí, je celkem milá,“ podotkne Martina a znovu to vyvolá vlnu smíchu.

„Škoda, že nespí většinu času, který tráví v tomto pokoji,“ neodpustí si Petra a já jí musím dát za pravdu.

„Tak co nového s Jakubem?“ změní Martina téma, zatímco já hledám ve skříni vázu, ve které byly na začátku roku na stole umělé vybledlé kytky, které jsme vyhodily.

„Dnes to byly dva roky, co jsme spolu,“ usměju se potěšeně a ukážu na růži, kterou jsem položila na stůl.

„To už jsme se dozvědely od Katky,“ zasměje se Petra. „Za celou dobu, co jsi byla pryč, nám asi pětkrát sdělila, že teď někdy to budou dva roky, co jsi jí Jakuba ukradla.“

„Já nikomu nikoho neukradla,“ hájím se. „Prostě jsem Jakuba potkala jednoho dne před školou a to, že si ona myslela, že čeká na ni, protože už s ním jednou mluvila ve městě, je její problém.“

Znovu si vzpomenu na ten únorový den, kdy jsem ho viděla poprvé. Stál před školou v dlouhém černém kabátu a nervózně přešlapoval. Pozorovaly jsme ho s holkami z okna a Katka nám vzrušeně vykládala, že čeká na ni. Všechny jsme jí tiše záviděly. Ten kluk byl na první pohled tak moc hezký a přitažlivý, až jsme jí takové štěstí skoro nepřály.

Čekal tam celou dobu, dokud nám neskončila hodina. Katka se pak rychle běžela namalovat a vylítla před školu jako utržená ze řetězu. Dala se s Jakubem do řeči, ale nevypadalo to, že by ho nějak zvlášť zajímala a pozornost jí věnoval spíše ze slušnosti.

Pak vyšel ven černovlasý kluk. Byla jsem si jistá, že je z našeho ročníku, i když byl z jiné třídy. Jakub se s Katkou spěšně rozloučil a vyšel mu vstříc. Stála tam zaražená a v očích se jí snad i zaleskly slzy. Vyběhly jsme s holkami ven, abychom ji utěšily. A právě tehdy se odcházející Jakub otočil a podíval se na mě.

„My už jsme se někde viděli,“ oslovil mě a usmál se.

„Určitě ne,“ zakroutila jsem zmateně hlavou.

„No,“ pokrčil rameny. „Tak se musíme vidět někdy příště.“

Než jsem si stačila uvědomit, co vlastně řekl a nějak reagovat, viděla jsem jen jeho vzdalující se záda.

Katka po mně vrhla pohled, který kdyby mohl, tak zabíjí. Něco zamumlala a rychlostí blesku zmizela. Potkaly jsme se až na internátu, kde se mnou nepromluvila ani slovo, i když jsem se na ni snažila dobrých pár hodin mluvit. Nikdy jsem ji neměla moc v lásce, ale ten den se všechno obrátilo k horšímu.

O dva dny později jsem Jakuba opět zahlédla před školou. Katka

si i tentokrát byla jistá, že čeká na ni, protože chce napravit to, jak se zachoval minule. Jakub ale tehdy čekal na mě. Pozval mě na čaj a strávili jsme spolu příjemné odpoledne, kdy se mi pak vůbec nechtělo znovu se vrátit na internát. Bylo to poprvé, co jsem došla pozdě a vysloužila si ony „trestné minuty“. I přes proslov vychovatelky to ale stálo za to, stejně jako další společně strávený čas s Jakubem.

Od toho dne, kdy jsme spolu poprvé seděli v malé, útulné čajovně na náměstí, pili čaj, který vybral Jakub a který mi vůbec nechutnal, jsem jeho oříškové oči už nedokázala dostat z hlavy. Katka pak od té doby už nikdy nedostala z hlavy zášť vůči mně.

Shodou okolností, druhý den jsem ve svých botách měla nalitý borůvkový jogurt a v kapsách kabátu plnotučnou hořčici. Dodnes vlastně lituju, že jsem jí to tehdy neoplatila. Kdybych to ale tehdy udělala, nejspíš by to skončilo válkou, která by trvala až do maturity.

„My víme,“ ujistí mě Martina, čímž mě vytrhne ze snění.

„Cože?“ trhnu sebou.

„Zase mimo,“ okomentuje moji reakci Petra.

„My víme, že jsi jí ho neukradla,“ zopakuje Martina a připomene mi tím náš předchozí rozhovor. „Ale pokud Katka potřebuje, aby ji všichni litovali, tak jí to potěšení dopřejme. Hlavní je, že ty sama víš, jak to bylo a máš svědomí čisté.“

Pokývnu hlavou a sama sebe při tom v myšlenkách uklidňuju, že za rok se s Katkou rozloučím jednou provždy a už ji nikdy nevidím. Moje budoucnost bez ní bude v klidu strávená s Jakubem.

* * * * *

Čtyři hodiny účetnictví po ránu jsou skoro smrtící. Při první zívám a za neustálého usrkávání kafe z automatu se snažím probrat k životu. I tak se mi ale nepovede postřehnout, co se právě probírá. Když třetí hodinu tohoto pekla začne náš mladý, krásný, ale pěkně zákeřný učitel účetnictví ve skvěle padnoucím obleku, kdy kravata ladí s košilí a košile s botami, zkoušet, málem se mi zastaví srdce. S Jakubem poslední dobou trávím stále více a více času, takže na učení už mi ho moc nezbyvá. Zrovna účetnictví jsem za poslední zhruba měsíc na internátu neotevřela ani jednou.

K tabuli je naštěstí přizván jediný kluk v naší třídě, Tomáš, který dostane za úkol odepsat hotel. Uleví se mi tak, že si hlasitě oddechnu. Jelikož se hotel odepisuje padesát let, je to práce tak na hodinu. Pro Tomáše, který bojuje s matematikou, pak práce na dobré dvě hodiny.

Zatímco se můj spolužák moří u tabule a všichni se mu snaží radit, koukám zasněně z okna.

Zima letos byla hodně dlouhá, vypadalo to, jako by ani neměla skončit. Poslední zbytky sněhu se držely ještě hodně dlouho a pak je hned nahradil déšť. Dnešek je konečně tím prvním slunečným dnem v letošním roce, na který jsme tak dlouho všichni čekali.

O polední přestávce si sednu s Petrou na lavičku a nastavím tvář prvním jarním paprskům, abych jich do sebe vstřebala co nejvíc. Ačkoliv se to nezdá, březnové sluníčko má docela sílu a já si ji hodlám pořádně vychutnat.

„Zase mi naskáčou pihy,“ postěžuje si Petra, ale mého příkladu i tak následuje.

„Prosím tě,“ mávnu rukou. „Bud' ráda, že je konečně hezky.“

„To je fakt. Kdo ví, jak dlouho to vydrží.“

„Já doufám, že minimálně do příští zimy.“

„Tomu nevěřím. Jsem si jistá, že sníh ještě přijde. Třeba jako loni na

Velikonoce.“

„Nestraš, nesnáším zimu,“ oklepu se.

„Proto bychom měly tento slunečný den využít,“ nadhodí.

„To rozhodně měly,“ přikývnu. V hlavě zároveň začnu sprádat plány na odpoledne. Mohla bych Jakuba někam vytáhnout. Třeba na dlouhou procházku do lesa za městem. Dlouho už jsme takto nikam nevyrazili a byla by škoda se zase válet u něj doma, když je takto hezky. Jakub se chtěl sice dneska učit, ale při takovémto pěkném počasí určitě udělá výjimku.

„Nepodnikneme odpoledne něco spolu?“ navrhone Petra a šibalsky na mě mrkne.

„Myslela jsem, že bych spíš dnešní den strávila s Jakubem,“ věnuju jí omluvný pohled.

„No tak, kašli na Jakuba,“ snaží se mě přemluvit se smíchem. „Počkáme po škole na Martinu, vyrazíme do města a dáme si někde kafe a zmrzlinu.“

„Není na zmrzlinu ještě trochu zima?“ podívám se.

„Tak si dáme palačinky, no,“ zašklebí se. „Vždyť je to jedno, hlavní je, že si uděláme pořádnou dámskou jízdu.“

„Když já bych opravdu byla radši s Jakubem,“ přiznám a sleduju, jak kámošce zamrzne úsměv na tváři.

„Lenko, nechci na tebe být nějak zlá,“ začne opatrně. „Ale nejsi na Jakuba poslední dobou nějak moc fixovaná.“

„Proboha, co je to za blbou otázku?“ vykulím na ni oči.

„Já jen, že jsi pořád jen s ním a...“

„To je snad logické, když je to můj přítel,“ nenechám ji domluvit a vyjedu po ní trochu víc příkře, než jsem měla v úmyslu.

„Já vím, ale...“ snaží se z tohoto tématu vycouvat.

„To mi tady chceš říkat, kolik času mám trávit se svým přítelem?“

„Proboha, Lenko, takhle jsem to nemyslela,“ zaúpí. „Ale myslím, že

by bylo dobré, kdybys trávila čas i s někým jiným než pořád jen s ním.“

„Jdu do třídy,“ oznámím jí, aniž bych reagovala na její předchozí slova, a našťavaně se zvednu z lavičky. „Tohle poslouchat nebudu.“

„Počkej,“ zavolá za mnou a taky se zvedne. Rychle mě doběhne a chytne za paži. „Nemyslela jsem to nijak špatně.“

„Já vím,“ zabručím, ale ne zrovna moc přesvědčivě. Petra si zhluboka povzdechne.

„Jen myslím, že to prostě není moc dobré. Přijde mi, že ani on se už bez tebe nedokáže nikam hnout,“ začne znova a já se nadechnu, abych ji zarazila. „Ne, nepřerušuj mě. Tohle jsem zažila s mým bývalým přítelem. Byli jsme spolu tak často, až jsme měli ponorku a nakonec jsme to spolu nevydrželi a rozešli se. Nechci, aby to s tebou a Jakubem dopadlo stejně.“

Matně si vzpomenu na Tadeáše. Celkem hezký a zábavný blonděák s delšími rovnými vlasy a pronikavě modrýma očima, který loni odmaturoval na naší škole. Taky bydlel na internátu, takže ho Petra měla stále při ruce, stačilo jen vyběhnout o patro výš. Chodili spolu asi rok, ale víc si z jejich vztahu nedokážu vybavit. Snad jen to, jak Petra v posledních týdnech jejich vztahu už nebyla šťastná a neustále nás zahrnovala stížnostmi na něj. A taky na to, jak po rozchodu prohlásila, že se jí poměrně ulevilo.

Zhluboka se nadechnu a pak se na Petru podívám a pokusím se o úsměv. „Nedělej si starosti, Peti. Já s Jakubem jsme jiný případ.“

„Jak myslíš,“ pokrčí rezignovaně rameny. „Hádat se s tebou nebudu.“

Náš další rozhovor přeruší ostré zazvonění, které nekompromisně ohlásí konec polední přestávky. Obě se rozběhneme, abychom se co nejrychleji dokázaly dostat do třídy. Jelikož vybíháme dvě patra schodů, jsme dost udýchané, takže u toho nestihneme prohodit víc než pár slov, kterými se vzájemně popoženeme k rychlejšímu výkonu.

Během hodiny češtiny, kdy se naše stará češtinářka rozvypráví o pohádkách bratří Grimmů, bombarduju Jakuba SMSkami a snažím se ho přemluvit, aby odložil učení na jiný den a někam se mnou vyrazil. Nezlomí ho však ani mé přemlouvání ani odkazování na to, že je konečně hezky a měli bychom toho využít, protože už dlouho jsme spolu nikam nevyrazili. Jakub zůstane absolutně neoblomný a později začne být i protivný, což ve mně brzy začne vyvolávat vztek.

Celé mé přemlouvání dopadne akorát tak, že se pohádáme, a já jsem pak zbytečně naštvaná. Zároveň si uvědomím, že bez něj už ani nemám náladu něco podnikat, takže první jarní slunečný den nejspíš zabiju válením se na internátu.

Nikdy bych však ani za nic na světě nepřiznala, jak moc velkou měla Petra pravdu s tou mojí fixací na Jakuba. Po dvou letech si opravdu život bez něj nedovedu představit a pořádně si dokážu užít jen okamžiky strávené s ním.

Po celý zbytek dne, zatímco Martina s Petrou opravdu vyrazí do kavárny a já se k nim i po dlouhém přemlouvání odmítnu přidat, pak přemyslím nad tím, jestli právě tím, jak moc na něj spoléhám, nedělám velkou chybu, které bych později mohla litovat. K závěru se mi podaří dojít až pozdě v noci, kdy holky už spí, zatímco já se neklidně převaluju v posteli. Nabudu jistoty, že nedělám, protože Jakub to určitě cítí stejně jako já.

* * * * *

„Jarní úklid?“ vykulí oči Katka na papír, který najdeme po příchodu ze školy na internát na stole v našem pokoji. „Co je to sakra za blbost?“

Vztekle praští rukou do stolu a vyběhne ven z pokoje. Nejspíš běží

za vychovatelkou, aby se ujistila, jestli to není jen blbý vtip. Výjimečně s ní musím souhlasit.

„Kvůli tomuhle nám zrušili vycházky?“ povytáhne obočí Petra. „To jako daly všechny uklízečky výpověď?“

„Vypadá to tak,“ povzdychnu a vytáhnu mobil, abych Jakobovi napsala, že dnešní program musím zrušit.

Radost z toho nemá ani jeden z nás. Dneska totiž byla poslední možnost, kdy jsme v tomto týdnu mohli strávit alespoň trochu času spolu. Je čtvrtek, zítra odjíždím na víkend domů, takže další možnost se vidět budeme mít až v pondělí. Nebo taky možná už v neděli, pokud nám opět vyjde náš malý podvod...

„Tak prý to myslí vážně,“ vtrhne Katka zpátky do pokoje rudá vzteky.

Znovu se všechny čtyři skloníme nad papírem, který nám zkazil veškeré plány, a i přes Katčino ujištění z nejvyšších míst nějak nedokážeme uvěřit tomu, že nás opravdu nutí strávit celé odpoledne úklidem.

Na papíru najdeme výčet nedostatků našeho pokoje od špinavého okna, až k samolepkám na dvířkách šatních skříní. Je to tam popsáno tak, jako by náš pokoj byl minimálně prasečí chlívek, přitom se v něm snažíme samy udržovat čistotu a zbytek je prostě práce uklízeček.

Podle pokynů vypsanych pod výčtem nedostatků a nepořádku našeho pokoje si vyzvedneme v kumbálu potřebné věci, tedy dva kbelíky, čtyři hadry, smeták a lopatku, mop, utěrky, láhev čistícího prostředku a láhev prostředku na mytí oken.

Pokusíme se nějak rovnoměrně rozdělit úkoly, ale Katka téměř nad každým jí přiděleným remcá, takže Petře brzy dojde trpělivost a s křikem jí vrazí kbelík a hadr do ruky.

„Tohle je pod moji úroveň,“ prohlásí Katka, když v koupelně napouští do kbelíku vodu a přidává množství čistícího prostředku, které

by vystačilo na umytí celé budovy internátu.

„Šetři s tím trochu,“ napomene ji Martina.

„Jak mám sakra vědět, kolik se toho svinstva dává?“ vyjede po ní Katka. Obě si uvědomíme, že tahle práce je jí nejspíš cizí. Matně si vzpomenu, jak jednou vykládala o ženské, kterou její rodiče zaměstnávají, aby se starala o pořádek v jejich velkém domě. Katka podá láhev saponátu Martině a štítivě si nasadí rukavice.

Sama z nuceného úklidu nadšená nejsem, ale když vidím Katku, probere se ve mně škodolibá radost.

Petra otevře okno. Hrdinně si dobrovolně vzala tu nejhorší práci, protože okno našeho pokoje opravdu vypadá, jako by ho nikdo nemyl minimálně deset let. Dovnitř vletí závan čistého a chladného vzduchu, z něhož je cítit jaro. Nejradši bych hadr i se všemi pomůckami k úklidu vyhodila oknem a vyběhla ven.

Zhluboka se nadechnu a pustím se do první části svého přiděleného úkolu.

Martina pustí na notebooku mix svých oblíbených písniček. Není to sice můj styl, ale jako kulisa je to dobré.

Každé přání, co ulpí ti na rtech, rozlehne se pokojem písnička Olgy Lounové a já se podvědomě usměju.

Se stane myšlenkou, myšlenka cílem a cíl startem.

Od startu vyrazíš a nevíš kam.

Před očima si vybavím Jakuba, když si před pár týdny zkoušel oblek, který si měl v plánu vzít do divadla, kam jsme se spolu chystali. Šklebil se a neustále prskal, jak je to nepohodlné. Moc mu slušel, ale moje ujišťování o tom ho absolutně nezajímalo. Vyhrožoval, že až se vrátíme z divadla, už nikdy tohle na sebe nevezme. Dělal jsem si z něj srandu, v čem se bude ženit a on mi na to odpovídal, že si mě klidně vezme i v pyžamu.

Míříme spolu nejprve dolů a pak k výškám,

k nejvyšším touhám, co jsou nám vším.

Znovu si vybavím Jakuba, jak řídí auto cestou do divadla. Oba jsme se divili, že mu ho mamka půjčila, když mu na řidičáku ještě pořádně ani neuschla barva. Nikdy jsem neviděla Jakuba tak soustředěného, jako tehdy, když pozoroval silnici. Myslím, že se ještě trochu bál a nebyl si svým řízením jistý.

„Lenko, ta skříň se neuklidí tím, že na ni budeš jen zírat,“ vytrhne mě ze zamyšlení Martina.

Trhnu sebou a začnu z ní vyskládat veškeré věci ven.

Tiše se milovat a nekonečně smát,

chci věci pochopit a ne se muset ptát.

A lidem zase věřit a přestat se bát.

„Nevím proč, ale něčím mi ta písnička připomíná Jakuba,“ pronesu zasněně a ignoruju Katku, která na moji hlášku reaguje nesrozumitelným zabručením.

Ať poloprázdná číš pro mě je poloplná,

naděje tu je – stačí víra nepatrná.

„Ty ho taky vidíš všude,“ zakroučí hlavou Petra.

„Všude ne,“ zazubím se na ni. „Ale tato písnička ve mně vyvolává pocit, že jednou opravdu budeme mít hezký velký dům, dvě roztomilé děti, prostornou zahradu, o kterou se budu moc starat, a zlatého retrívra.“

Nikdo nemá víc ani míň,

tak zbav se všech vin.

„Ty vážně věříš, že s ním vydržíš až do smrti?“ podívá se na mě Katka s úšklebkem. „Jsi trošku víc naivní, nemyslíš?“

„Pořád lepší být naivní, než sama a zahořklá,“ odseknu, přičemž ji sjedu pohrdavým pohledem.

„Ty budeš jednou zklamaná, až to nevyjde,“ pokrčí rádo by lhostejně rameny, ale je na ní dobře vidět, jak moc se jí moje odpověď dotkla.

Také mě její rýpnutí nenechají chladnou. Kouzlo písničky je najednou pryč a dál už její slova ani nedokážu vnímat.

Nadechnu se, abych ji znovu nějak zpražila, ale Martina se okamžitě vmísí do našeho rozhovoru.

„Holky, nechte toho,“ napomene nás a já svoji další poznámku neochotně spolknu. Nastane chvilka ticha, kdy by se napětí mezi námi dalo krájet. Petra ho nejspíš vycítí a významně si odkašle.

„Jo, nechte toho, teď chce určitě mluvit Martina,“ pokusí se celou situaci obrátit v chabý vtíp. Každopádně to zafunguje, protože Martina se na ni zmateně podívá.

„C-cože?“ zakoktá.

„Určitě nám chceš povyprávět, jak dopadlo to rande minulý pátek, co ti domluvila sestra,“ chytí se Petra příležitosti. Nebo ji nejspíš žádné lepší téma nenapadlo.

„Trapas. Jako vždy,“ mávne Martina znechuceně rukou. „Nestojí to za řeč.“

„Trapas?“ povytáhnu obočí. „O to víc nás to zajímá.“

„Zničila jsi mu bílou košili červeným vínem jako tomu chudákovi budoucímu historikovi?“ rýpne si se smíchem Petra.

„Nebo nalila kafe do rozkroku jako loni tomu maturantovi?“ přisadím si a obě se rozesmějeme.

„Ještě mi to připomínejte,“ úpí Martina, ale koutky jí také cukají. „Každopádně teďka se ztrapnil on. Byl strašně nervózní, hrozně se potil a pak se ještě pobryndal kafem. Za hodinu jsem utekla.“

„Zklamala jsi,“ zatváří se na oko pohoršeně Petra. „Těšily jsme se na nějaké pořádné extempore.“

„To jsem si nechala na další den,“ povzdychne si. „A bylo to mnohem horší, než pití na oblečení mého protějšku.“

„Tak to musím slyšet! Mluv a nevynechej žádný detail,“ pobídne ji Petra, přičemž začne mýt druhou stranu okna.